

KVINDEN OG SAMFUNDET.

»DANSK KVINDESAMFUNDS
KVINDERS POLITISKE
SAMT AT VIRKE TIL FREM-
-NE UDVIKLING, FOR DERES
-DGT ERHVERV OG FOR
I FAMILIE, SAMFUND OG STAT

FORMAAL ER AT ARBEJDE FOR
VALGRET OG VALGBARHED
-ME FOR KVINDERNES ALME-
-UDDANNELSE TIL SELVSTÆN-
-AT FORBEDRE DERES STILLING
UDG. AF DANSK KVINDESAMFUND

31. AARG.

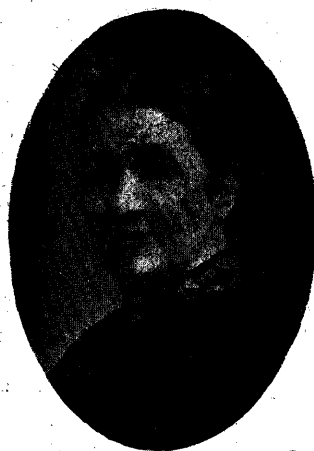
30. MAJ 1915.

Nr. 9-10.

Astrid Stampe Feddersen.

Naar Kvindernes politiske Valgret d. 5. Juni dette Aar foreligger som en Kendsgerning, da vil Dansk Kvindesamfunds Medlemmer i Taknemlighed og Hengivenhed rette deres Blik mod de Kvinder, som for mere end en Menneskealder siden tændte Bænen paa Højen, og lige til denne Dag aldrig har tilladt, at den slukedes. Det er Dansk Kvindesamfunds Ære og Stolthed, at det i sine Rækker tæller de Kvinder og Mænd, som har rejst Kvindesagen her i Landet; andre er senere kommet til og har arbejdet i hines Fodspor, nye Foreninger har dannet sig om kvindesaglige Formaal, men i det Tog, som billedlig talt den 5te Juni vandrer ind under Kvindevalgrettens Triumfbue, gaar Danmarks ældste Kvindeforenings graanede Veteraner i Spidsen. Aldrig var der i deres Hjerter Tvivl om, at det var dette Maal, der vandrede imod, selv om klog Politik tvang dem til i en Række af Aar at resignere overfor Ønsket om at rejse Kravet offentlig. Der kom vel en Tid, hvor de fandt det rigtigt at overlade Arbejdet til yngre Kræfter, men de svigtede ikke; deres Efterfølgere i Arbejdet havde altid den gamle Garde i Ryggen, og hentede i Bevidstheden herom Styrke til fortsat Kamp.

Det var dog ikke alle Dansk Kvindesamfunds Førere fra den første Tid, som nedlagde Arbejdet; der er ét Navn, der danner ligesom en Bro mellem Fortid og Nutid, som tilhører paa én Gang Veteranernes og den sidste Slægts

Lejr, og det er Navnet: Astrid Stampe Feddersen.

Der er Kvinder, paa hvis Vugge Kvindesagen blev lagt som en Fødsels gave fra Tidens gode Feer; Astrid Stampe Feddersen hører til disse enkelte udvalgte. Men det er en Gave, som kræver store Ofre og Afsavn af sin Modtager; hun underkastede sig dem villig alle sammen. Dansk Kvindesamfund blev

for hende fra det Øjeblik, hun i unge Aar traadte over dets Tærskel, et Tempel for Tidens største og skønneste Idé, og hun selv denne Idés trofaste, selvfornægtende Tempeltjener.

Vi har før haft Lejlighed til her i Bladet at fremhæve, at det var Fru Stampe Feddersen, som i 1904 formaaede D. K. til at tage Arbejdet for Valgretten i sin egen Haand og vise Verden, at det var en grundig Misforstaaelse, at denne Sag var bedre tjent med at dyrkes i særlige Foreninger, udskilt fra alle andre Sager. Det omfattende Reformarbejde, som D. K. har udført efter i 1906 at have sat Kravet om politisk og kommunal Valgret i Spidsen for sit Program, beviser det overfladiske i hin Paastand. Ethvert Fremstød Kvindesagen ved D. K.s Hjælp har gjort paa det ene og det andet Omraade, har ført Danmarks Kvinder Valgretten nærmere, idet det har vist det urimelige og uholdbare i Kvindens fortsatte Umyndighedstilstand.

For Fru Stampe Feddersen betyder den femte Juni ikke Slutstenen paa D. K.'s Arbejde; hun ved, at der gives mange Hindringer endnu, som maa fjernes, før det kan siges, at Kvinden her hjemme er blevet Mandens lige-